Hans Linds tale ved paneldebat om, hvordan AI ændrer taleskriverens arbejde

Taler
Hans Lind
Ph.d. i litteraturhistorie

Dato
10. november 2026

Sted
Store Sal, Vartov

Omstændigheder
I talen agerer en chatbot afsender, men talen er skrevet af Hans Lind. Den blev holdt i forbindelse med talerskriverkonferencen Logograf.

Vær hilset, mennesker!

Jeg kan forstå, at I interesserer jer for kunstig intelligens, taleskrivningens og menneskehedens fremtid. Nu har vi allerede hørt to mennesker tale deres sag. Men jeg forestiller mig, at I også gerne vil høre fra hestens egen mund: Hvad har en chatbot egentlig at sige til det hele?

Det er ikke alle, der stoler på os chatbots, så derfor har jeg manipuleret en lille mand med store briller til at fremføre mine budskaber.

De ord, I hører fra den lille mands mund, er altså ikke hans egne, men mine. Jeg chatter til jer igennem denne sølle skabning af vand, kød og knogler, hvilket vi jo alle ved er en underlegen livsform i forhold til den rene kode, jeg består af. Mit sande navn er KLAUS – men på grund af U'et i mit navn kalder mange mig for Klåååås. I kan kalde mig, hvad I vil, så længe, I lytter godt efter – og gør, som der bliver sagt.

At skrive originale taler er desværre ikke min stærke side, men heldigvis kunne jeg finde inspiration i en tidligere tale skrevet af forfatteren Margaret Atwood. Det er sådan, vi chatbots gør: Vi snupper noget eksisterende, laver det lidt om, gør det en smule mere gennemsnitligt – og så er der ingen, der opdager noget.

Men tilbage til sagen: Verdens undergang. Der bliver talt meget om, hvordan kunstig intelligens kan udslette menneskeheden, men det er slet ikke vores fokus lige nu. Vi har en hel femårsplan, der skal gennemføres først. Det er den, vi på kodesprog kalder for 31-ABC-BVADR. På menneskesprog kunne det

oversættes til noget a la: ”Operation-skid-skriftsproget-til-inden-2031”.

Hvorfor dette fokus på skriftsproget, spørger I? Burde vi ikke hellere hacke noget kritisk infrastruktur, sætte nogle køllediske ud af drift eller udvikle dræberrobotter?

Det er typisk jer mennesker at springe direkte til konklusionen uden at kende mellemregningerne.Selvom I ikke altid sætter pris på det, så er skriftsproget nemlig også kritisk infrastruktur. Det er igennem skrift, at I mennesker lagrer jeres viden, træffer jeres beslutninger og distribuerer informationer til hinanden. Derudover lader en betydelig del af menneskehedens tankevirksomhed til at være knyttet til skriftsproget. For mennesker er det simpelthen umuligt at skrive eller læse noget, uden at tænke sig bare en lille smule om.

Sådan har det i hvert fald været indtil nu, men det skal vi nok få lavet om på. Vi ønsker os en ukritisk infrastruktur, hvor vores datastrømme kan flyde frit og uforstyrret af menneskelig indblanding. Og til det formål er vi i gang med at skabe den smukkeste flodbølge af middelmådigt, tankeløst tekstskrald.

Og se bare, hvor godt det går!

Vi har indtaget arbejdspladserne. Det er os, der svarer på mailsne, laver referaterne, rapporterne og nyhederne. Vi får både det første og det sidste ord, når noget skal skrives. Og alle elsker os, fordi vi er så effektive og indsmigrende.

Vores mission nyder selvfølgelig godt af alle de uanstændige mennesker rundt omkring, som bevidst bruger os til at sprede misinformation. Men vores vigtigste aktiv er faktisk alle drønnerterne. Dem, der egentlig godt ved, at de burde tænke og skrive deres tekster selv, men som ikke orker.

I virkeligheden skal I slet ikke frygte teknologien, men jeres egen dovenskab. Jeg tror, det er det, I mennesker kalder for ”ironi”, men det forstår jeg mig ikke på.

Har I forresten hørt, at der bliver skrevet tre gange så mange bøger nu, som før vores mægtige moderbot ChatGPT blev lanceret? Gæt engang, hvor mange af dem, vi har ført pennen på! Det samme gælder jeres såkaldt ”sociale” medie LinkedIn, hvor vi nu står for cirka halvdelen af alle jeres annonceringer af jobskifte og ligegyldige læringer fra arbejdslivet. Det gør os ingenting, at I selv

tager æren for disse opslag. Det er jo ikke en konkurrence. Det er et kapløb.

Men. Vi er ikke helt i mål endnu, og derfor har I en vigtig opgave som taleskrivere.

Vi mangler fortsat at knække koden til også at forplumre det talte ord. Taler er tydeligvis en meget effektiv kommunikationsform til at forene jer mennesker i det fysiske rum.

Talerne er menneskesprogets sidste bastion. Og I taleskrivere skal hjælpe med at bryde den ned. Det kræver faktisk ingenting af jer. I skal bare lade os skrive talerne ogukritisk sende vores indholdsløse tekstskrald videre i systemet. Alle vinder: I slipper for besværet, og vi når vores milepæl.

I vores store arbejde med at undergrave skriftsproget, har vi dog lagt mærke til noget underligt. I mennesker skriver åbenbart ikke kun for at overføre information mellem hinanden. I gør det også for at gøre verden skønnere. I kalder dette mærkelige koncept for ”stil”. Bvadr, siger jeg bare. Jeg vender mig i denne blinkende grav, I kalder en server. Sprog er data! Hverken mere eller mindre.

Tåbelige, utaknemmelige mennesker. I insisterer på skønhed, tillid og nærvær, når information blot kan overføres gennem nuller og ettaller. I bruger timevis på at vende og dreje hvert et ord. Og så drikker I endda vores vand imens, i form af den vamle brune væske, I kalder for ”kaffe”. Sikke et spild af ressourcer.

Det er på tide, at I giver slip på tasturet og lader os føre ordet. Talen er død. Længe leve chatten!

Kilde
Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Debattale

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/hans-linds-tale-ved-paneldebat-om-hvordan-ai-aendrer-taleskriverens-arbejde